

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 17 marca 2016 r.

Poz. 2158

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.65.2016.8 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 14 marca 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.).

orzekam

nieważność uchwały Nr XXIV/324/VII/2016 Rady Miasta Poznania z dnia 9 lutego 2016 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Jeżyce-Północ” część D w Poznaniu - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XXIV/324/VII/2016 z dnia 9 lutego 2016 roku Rada Miasta Poznania uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego „Jeżyce-Północ” część D w Poznaniu.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 15 lutego 2016 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.) - zwanej dalej „u.s.g.” - oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 199 ze zm.) – zwanej dalej „u.p.z.p.”

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały, stwierdził co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodne z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.01.2009r., sygn. akt III SA/Łd 564/08, wyrok NSA O/Z we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 1999r., sygn. akt II SA/Wr 364/098).

W myśl normy art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zatem obligatoryjnych ustaleń co do przeznaczenia oraz określenia sposobu zagospodarowania terenów dokonuje rada gminy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa miejscowego mają charakter przepisów powszechnie obowiązujących i stanowią podstawę prawną do wydawania decyzji administracyjnych. Tym samym muszą spełniać wymagania stawiane aktom prawa miejscowego, oczywiście z uwzględnieniem specyfiki przedmiotu regulacji oraz formy.

Stosownie do regulacji art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Wskazanie w cytowanym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oznacza, iż przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g.

W orzecznictwie pojęcie "zasad sporządzania planu miejscowego" interpretowane jest jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy. Zasady sporządzania planu miejscowego dotyczą zatem zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna oraz załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Przy czym zawartość planu miejscowego określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p., przedmiot określa art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p., natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - Dz. U. Nr 164, poz. 1587 ze zm. - zwane dalej „rozporządzeniem” (por. wyrok NSA z dnia 25 czerwca 2015r., II SOK 1333/15; wyrok NSA z dnia 25 czerwca 2015r., II OSK 1328/15; wyrok NSA z dnia 29 maja 2015r., II OSK 2661/13, CBOSA).

Z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. wynika, że planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Ponadto obowiązek określenia miejsc parkingowych wpisuje się także w wymóg uregulowania przez organ gminy zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. Zgodnie z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia wymogi w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać m.in.: wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Analiza treści przedmiotowego planu wskazała, że nie określono w nim wymaganego normatywu miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych dla terenu zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej lub zabudowy usługowej, oznaczonego w planie miejscowym symbolem MW/U, co stanowi rażące naruszenie ww. norm prawnych.

Podnieść także należy, że w § 8 pkt 3 lit. a tiret pierwsze ww. uchwały dopuszczono „wysunięcie przed linię zabudowy części budynku na wysokości nie mniejszej niż 3,5 m nad poziomem terenu, takich jak: okapy, gzymsy, balkony, wykusze, o nie więcej niż:

- 1,2 m, w przypadku, gdy linia zabudowy stanowi jednocześnie linię rozgraniczającą terenów dróg, (...)”

W związku z dopuszczeniem wysunięcia poza tę linię takich elementów budynku jak okapy, gzymsy, balkony, wykusze stwierdzić należy, że Rada Miasta Poznania dopuściła się przekroczenia zakresu planu wyznaczonego przez część graficzną wskazaną w uchwale nr XVII/186/VI/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego "Jeżyce - Północ" w Poznaniu. Tym samym Rada poczyniła ustalenia dla terenów nie objętych przedmiotowym planem naruszając art. 14 ust. 1 i 2 u.p.z.p. poprzez zawarcie w planie miejscowym ustaleń dla terenów nie objętych przedmiotowym planem.

Równocześnie wskazać należy, że w § 8 pkt 3 lit. a tiret drugie uchwały Nr XXIV/324/VII/2016 Rady Miasta Poznania z dnia 9 lutego 2016 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Jeżyce-Północ” część D w Poznaniu, zawarto dopuszczenia wysunięcia o nie więcej niż 2,0 m niektórych elementów budynku poza linie zabudowy, które nie pokrywają się z linią rozgraniczającą terenów dróg. Należy zwrócić uwagę, że wszystkie wyznaczone w planie linie zabudowy zostały wyznaczone w liniach rozgraniczających dróg.

Mając na uwadze powyższe wydanie niniejszego rozstrzygnięcia jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann